

[Grethe Philip.]

har været visse honorarer, hvor styrelseschefen har været i, hvad man kunne kalde for en tvangssituation. Der har været tilfælde, hvor formodentlig ingen ville lægge ryg til, at honorarer bortfaldt, fordi det ville betyde, at en højst nødvendig virksomhed hørte op, i hvert fald for en tid. Jeg kan spørge: hvem ville f. eks. tage ansvaret for at standse ligsyn, obduktion eller blodtypebestemmelser i forbindelse med afgørelse af faderskab? Jeg tror, ingen vovede at tage det ansvar.

Årsagen til det, der er sket nu, ligger vel i det væsentlige i, at der er gået alt for lang tid imellem, at man foretog denne generelle nedlæggelse af det meget store antal honorarer, og frem til det tidspunkt, hvor man individuelt kunne fastslå, om man skulle fastholde honoraret alligevel — lade det genoplive, om man vil — eller det varigt skulle falde bort. Jeg tvivler ikke om, at der også her kan føres noget frem til undskyldning eller til forklaring, men tilbage står i hvert fald, at det set fra et bevillingssynspunkt er noget overordentlig beklageligt, der er sket.

Jeg vil i hvert fald gerne udtrykke ønsket om, at man nu meget hurtigt kommer i gang med undersøgelserne af disse tilfælde; det gælder vel for alle de godt 900 ansøgninger, der er inde om honorarer, sådan at vi ikke kommer i samme situation igen, men at der virkelig bliver tale om den engangssituation, som er nævnt i betænkningen.

Morten Lange: Det er jo sjældent, at finansudvalget uddeler den slags, skal vi sige større næser, oven i købet, så vidt jeg kan bedømme det, mere end et dusin. Det er ganske klart, at tjenestemandskommissionens beslutning om at foretage en bortkastelse af honorarerne var et klart direktiv til de forskellige styrelser om, at det var den politiske vilje i Danmark. Jeg skal samtidig erindre om, at tjenestemandskommissionen havde dog en barsling i 2-3 omgange, så man skulle egentlig tro, at de fornødne håndgreb kunne være blevet taget i rimelig tid. Det må derfor undre, at man har været så sent på færde med at få foretaget de fornødne justeringer, som man altså åbenbart har ment var nødvendige.

Det er mit indtryk, at mange områder foreløbig ligger i skyggen og simpelt hen

ikke er blevet forhandlet færdig. F. eks. ligger det på et område, jeg i anden egenskab kender noget til, således, at selv nu har vi ikke nogen som helst afklaring på, hvorledes det honorarområde, som vedrører lektorer, skal ordnes i fremtiden; det ville dog være en af de store prisværdige ting at få ordnet.

Men finansudvalgets næser er altså uddelt, og det, som derefter bliver det store spørgsmål, som vi gerne vil have svar på — ikke i dag, for det kan vi ikke få, men næste år ved samme tid skulle vi gerne have et sådant svar — er: hvad har vi så egentlig fået ud af denne afskaffelse af honorarerne? Hvor mange af dem smutter i realiteten tilbage igen? Hvor mange af dem bliver konverteret til overtidsbetaling? Hvor mange andre julelege bliver der leget på den måde, at folketinget vedtager et direktiv, og derefter er der så mange, skal vi kalde det diskrete kræfter i gang, at vores direktiv i realiteten bliver til ingenting?

En tidligere finansminister udtalte, dengang tjenestemandskommissionen barslede for sidste gang, at han havde en meget begrænset tillid til denne lovs muligheder; hvad angik honorarbortskæringen. Jeg tror, der er al mulig grund til at understrege over for den nuværende finansminister og lønningminister, og hvem der nu ellers er impliceret i denne sag, at det virkelig var folketingets alvorlige mening, og at det ikke nytter noget, hvis det sådan lige så langsomt smelter væk, sådan som meget tyder på, der er tendens til. Meget er ugjort, og meget andet synes at komme op af jorden igen, dér hvor man måske næsten havde fået rensset ud.

I øvrigt er det ganske interessant at få tillægsbevillingslovens regnestykke lagt frem. Jeg erindrer nogle forhandlinger, vi havde i det, man kunne kalde det gamle 21 mands udvalg, for godt og vel et års tid siden, hvor man fra oppositionens side stillede forslag om et par fornuftige økonomiske reformer, som der skulle bruges et beskedent antal kroner til; vi fik at vide, at der var altså dette kasseoverskud på noget under 2 milliarder kr., og vi lagde masser af dokumentation på bordet for, at dette var aldeles ikke den rigtige opgørelse. Regning efter regning lagde vi frem, som viste, at kasseoverskuddet ville blive, ja, vi er beskedne folk i oppositionen, vi ville nødig sige noget, vi ikke